

Джефри Арчър
От нищо – нещо

Джейк започна да набира бавно номера, както почти всяка вечер в шест след смъртта на баща си. Пригответи се през следващия четвърт час да чуе какво е правила майка му през деня.

Тя живееше толкова спокойно и подредено, че всъщност нямаше какво толкова да му разказва. Особено пък в събота. Всяка сутрин пиеше кафе с най-добрата си приятелка Моли Шулц, с която понякога се засядаваше чак до обяд. В понеделник, сряда и петък играеше бридж у семейство Закарис, което живееше отсреща. Във вторник и четвъртък ходеше на гости на сестра си Нанси, което поне ѝ даваше повод да мърмори вечерта, когато синът ѝ се обадеше.

В събота пък си почиваше от натоварената седмица. Единственото уморително нещо, което вършеше, бе някъде по обяд да си купи дебелия неделен брой на „Таймс“, странен обичай на нийоркчани, който ако не друго, поне ѝ даваше възможност да уведоми сина си кои статии да погледне на другия ден.

За Джейк всекидневните разговори се състояха от няколко уместни въпроса – в зависимост от деня. Понеделник, сряда, петък: как мина бриджът? Колко спечели/изгуби? Вторник, четвъртък: как е леля Нанси? Сериозно? Не може да бъде! Събота: нещо любопитно в „Таймс“, да не би утре да го изтърва?

Наблюдателните читатели знаят, че в седмицата все пак има седем дни, и ще поискат да разберат какво е правела майката на Джейк в неделя. В неделя тя обядваше у сина си, така че нямаше нужда той да ѝ звъни вечерта.

Джейк набра и последната цифра от телефонния номер на майка си и зачака тя да вдигне. Вече се бе подготвил да узнае какво да прочете в утрешния брой на „Ню Йорк Таймс“. Майка му обикновено вдигаше след второто-третото позвъняване – времето, необходимо ѝ да измине разстоянието от фотьюйла при прозореца до апарата в другия край на стаята. Телефонът иззвъня четири, пет, шест, седем пъти и Джейк се запита дали пък майка му не е излязла. Изключено! След шест вечерта тя не мърдаше от къщи – и зиме, и лете. Толкова си държеше на навиците, че би ѝ се зарадвал и сержант, отговарящ за строевата подготовка на морските пехотинци.

Накрая Джейк чу щракване. Тъкмо да каже: „Здрасти, мамо, аз съм, Джейк“, когато екна глас, който със сигурност не беше на майка му. Реши, че е сбъркал телефона, и понечи да затвори, когато гласът каза:

– Ще ти оставя сто хиляди долара. Единственото, което трябва да направиш, е да идеш и да си ги прибереш. Парите са в плик, търси ги в

кафене „Били“.

– Къде е това „Били“? – попита друг глас.

– На ъгъла на Оук Стрийт и Рандъл. Ще те чакат към седем.

Затаил дъх, Джейк драсна върху тефтера до телефона: „Оук и Рандъл“.

– А как ще разберат, че пликът е за мен? – поинтересува се вторият глас.

– Купи си „Ню Йорк Таймс“ и плати със столарова банкнота. Ще ти върнат ресто двацет и пет цента, все едно си дал долар. И да има хора в кафенето, няма да се усъмнят. Не отваряй плика, докато не идеш на сигурно място – кой в Ню Йорк ще се дърпа, ако от небето му паднат сто хилядарки! Прави, каквото ще правиш, само не ме търси. Инак следващия път ще видиш „сухо“ през крив макарон.

Двамата затвориха.

Джейк също остави слушалката – съвсем му беше изхвърчало от главата, че е смятал да се обажда на майка си.

Седна да умува какво да предприеме оттук нататък – ако изобщо предприемеше нещо. Както почти винаги в събота вечер, жена му Елън беше завела децата на кино, щяха да се приберат чак към девет. Вечерята беше в микровълновата печка заедно с бележка, на която пишеше колко минути Джейк да притопля яденето. Той задължително добавяше минута.

Разлисти телефонния указател, докато стигна на буквата Б: Би..., Бил..., Били. Готово! Оук Стрийт 1127. Остави указателя и отиде в кабинета, където затърси по лавиците над бюрото карта на Ню Йорк. Беше я пхнал между „Мемоарите на Елизабет Шварцкопф“ и „Как да отслабнете с десет килограма, ако сте прехвърлили четирийсетте“.

Отгърна показалеца в края и бързо откри Оук Стрийт. После отвори картата на съответната страница и намери с пръст квадратчето. Пресметна, че ако все пак тръгне натам, ще стигне за около половин час в Уест Сайд. Погледна си часовника. Беше шест и четиринайсет. Всъщност защо ли изобщо го гледаше! Нямаше да ходи никъде. Ако не друго, нямаше у себе си сто долара.

Извади портфейла от вътрешния джоб на якето си и преброи бавно банкнотите: трийсет и седем долара. Отиде в кухнята да провери в кутията, където Елън държеше дребните пари. Беше заключена, а той не помнеше къде жена му държи ключа. Извади от чекмеджето до печката отвертка и разби кутийката: още двацет и два долара. Заснова напредназад из кухнята – чудеше се какво да прави. Оттам отиде в спалнята и

провери един по един джобовете на саката и панталоните си. Още долар и седемдесет и пет на дребни. Прехвърли се в стаята на дъщеря си. Касичката с форма на Снупи беше оставена върху тоалетката. Джейк я взе и я занесе при кревата. Преобърна я и изтръска монетите върху покривалото: още шест долара и седемдесет и пет цента.

Седна в края на леглото и се замъчи да се съсредоточи, докато не се сети за банкнотата от петдесет долара, която държеше сгъната в шофьорската книжка – за всеки случай. Прибави я към онова, което вече беше събрал: сто и седемнайсет долара и петдесет цента.

Погледна си часовника. Шест и двайсет и три. Защо пък да не отскочи и просто да погледне! Нищо повече, реши той.

Извади от гардероба в антрето стария балтон и се измъкна на пръсти от апартамента, като първо провери дали и трите ключалки върху входната врата са заключени. Натисна копчето на асансьора, но не се чу никакъв звук. „Пак е повреден“ – изруга Джейк и хукна надолу по стълбището. Отсреща имаше кафене, където се отбиваше често, ако Елън беше с децата на кино.

Съдържателят му се усмихна.

– Както обикновено ли, Джейк? – попита го, учуден, че се е навлякъл с балтон колкото да прекоси улицата.

– Не, благодаря – отвърна уж нехайно Джейк. – Дали имаш да ми дадеш стодоларова банкнота на цяло?

– Едва ли – отвърна мъжът и взе да разглежда пачката банкноти, после пак се обърна към Джейк. – Провървя ти. Намира ми се една.

Джейк му подаде банкнотите от петдесет и от двайсет долара, двете десетачки и двете по пет и в замяна си получи стоте долара. Сгъна банкнотата внимателно на четири, пхна я в портфейла, а него прибра във вътрешния джоб на сакото. Излезе от кафенето и тръгна по улицата.

Закрачи бавно и след две пресечки в западна посока излезе при автобусната спирка. Притесни се да не закъснее, но после отсъди, че нещата ще се решат от само себе си. Точно тогава се зададе и автобусът. Джейк се качи, плати си билета и седна в задния край – още не беше решил какво ще прави, когато стигне в Уест Сайд.

Толкова се бе залисал, че изтърва спирката и се наложи да върви пеш още седемстотин-осемстотин метра, докато се върне на Оук Стрийт. Погледна номерата. Оставаха му още три-четири пресечки, докато излезе на кръстовището на Оук Стрийт и Рандъл.

Забеляза, че неусетно е забавил крачката. Не щеш ли, на следващия ъгъл, върху един от стълбовете на уличното осветление съгледа бяло-

зелена табелка, на която пишеше „Рандъл Стрийт“. Огледа се припряно във всички посоки, пак провери колко е часът. Беше седем без единайсет.

Взря се в отсрещния тротоар, от „Били“ тъкмо влизаха и излизаха двама-трима души. Светофарът примига в зелено и Джейк се озова сред пешеходците, тръгнаха да прекосяват улицата.

Пак си погледна часовника: седем без девет. При входа на кафенето поспря. Зад тезгяха стоеше мъж, който редеше вестници. Беше облечен в черна тениска и дънки, около четирийсетгодишен, висок към метър и осемдесет и толкова широкоплещест и як, че сигурно по цял ден не излизаше от фитнесзалата.

Покрай Джейк се стрелна някакъв човек, който поиска пакет „Марлборо“. Докато продавачът му връщаше рестото, Джейк влезе в кафенето и уж се загледа в рафта със списанията.

Щом клиентът се обърна, за да излезе, Джейк плъзна ръка във вътрешния джоб на самото си, извади портфейла и пипна крайчеца на сто-доларовата банкнота. След като оня с „Марлборото“ се изнесе, Джейк пак прибра портфейла, но продължи да стиска стоте долара.

Продавачът чакаше все така безучастно, докато Джейк разгръщаше банкнотата.

– „Таймс“ – чу се да казва и сложи стотачката върху тезгяха.

Мъжът с черната тениска се взря в парите, после си погледна и часовника. Подвоуми се миг-два и бръкна под тезгяха. С примряло сърце Джейк видя как онзи вади дълъг дебел бял плик. Пъхна го между тежките гънки на икономическия раздел на вестника, който връчи с все същия безучастен израз на Джейк. Прибра си стоте долара, шракна на касовия апарат седемдесет и пет цента и върна на Джейк ресто от двайсет и пет цента. Джейк се обърна и излезе припряно от кафенето – насмалко да събори някакъв дребосък, който се озърташе, не по-малко притеснен от него.

Хукна по Оук Стрийт – току поглеждаше през рамо да провери дали не го следят. Видя, че към него се задава такси, и веднага го спря.

– Ист Сайд – каза, след като скочи вътре. Шофьорът се вля в потока от автомобили, а Джейк извади от дебелия вестник плика и го премести във вътрешния си джоб. Чуваше, че сърцето му бие като обезумяло. Следващия четвърт час почти не сваляше очи от задния прозорец на таксито.

По едно време зърна отдясно станция на метрото и каза на шофьора да спре. Подаде му десет долара и без да си дочака рестото, изхвърча от

автомобила и се завтече надолу по стъпалата на метрото, та след броени мигове да излезе от другата страна на улицата. Спря такси, този път обаче в обратната посока. Каза на шофьора домашния си адрес. Беше неопикуемо доволен от себе си: бе приложил успешно хватка, каквато и Джийн Хекман бе използвал във филма, обявен за хит на седмицата.

Пипна се притеснено по вътрешния джоб, да се увери, че пликът си е на мястото. Убеден, че не го следят, вече не си правеше труда да надзърта през задния прозорец. Изкушаваше се да провери какво има в плика, но щом се прибереше на сигурно в жилището, щеше да разполага с предостатъчно време. Погледна си часовника: седем и двацет и една. Елън и децата щяха да се върнат най-рано след половин час.

– Спрете ей там – посочи Джейк, щастлив, че отново е на познатата територия.

Хвърли за последно едно око през задния прозорец точно когато таксито свърна към тротоара пред кооперацията. Наоколо не се виждаха други автомобили. Джейк плати на шофьора с монетите от десет и двацет и пет цента, които беше изтръскал от спестовната касичка с форма на Снупи на дъщеря си, изхвърча от таксито и тръгна възможно най-нехайно към входа.

Още щом влезе, се юрна презглава и натисна с цяла длан копчето на асансьора. Пак не работеше. Джейк изруга и хукна нагоре по стълбището към жилището си на седмия етаж – от етаж на етаж тичаше все по-бавно и накрая спря. Запъхтян, отключи трите ключалки, влезе вътре, затръшна вратата и едвам не се строполи. Облегна се на стената, да си поеме дъх.

Тъкмо вадеше плика от вътрешния си джоб, когато телефонът иззвъня. Първото, което му хрумна, бе, че някак са успели да го проследят и сега си искат парите. Погледа, погледа телефона, пък накрая вдигна.

– Ало, ти ли си, Джейк? – Чак тогава се сети.

– Да, мамо.

– Не ми се обади в шест часа – смъмри го тя.

– Извинявай, мамо. Звъннах ти, но... – млъкна той наред изречието, решил да не й обяснява все пак защо не я е потърсил втори път.

– Звъня ти вече цял час. Да не си излизал някъде?

– Отскочих до кафенето отсреща. Понякога ходя там да се почерпя, ако Елън е на кино с децата.

Остави плика до телефона – искаше по-бързичко да се отърве от майка си, но знаеше, че няма как, трябва да изтърпи обичайния съботен ритуал.

– Нещо интересно в „Таймс“, мамо? – чу се да казва доста запъхтяно.

– Нищо – отвърна майка му. – Хилари май наистина ще спечели номинацията на Демократическата партия за Сената, но аз пак ще си гласувам за Джулиани.

– Както винаги – повтори Джейк онова, което майка му често изричаше за кмета. Взе плика и го стисна – да усети какво е да държиш в ръка сто хилядарки.

– Нещо друго, мамо? – попита с надеждата да я разкара.

– В раздел „Общество“ има материал как седемдесетгодишни вдовици преоткривали сексуалното желание. Веднага щом погребели благоверните си, равнището на хормоните им се покачвало и те си възвръщали някогашната форма. Дори цитират една, била заявила: „Искам не толкова да наваксам пропиляното време, колкото да не остана по-назад от мъжа си.“

Докато слушаше, Джейк се зае отваря откъм единия край плика.

– Ще взема да опитам и аз – допълни майка му, но не ми е по джоба да си правя пластична операция, а без това съм заникъде.

– Мамо, Елън и децата май се прибират, хайде, дочуване. Чакаме те утре на обяд.

– Къде си се разбързал, де, още не съм ти казала най-интересното от раздел „Икономика“.

– Слушам, слушам – отвърна разсеяно Джейк и продължи да отваря бавно плика.

– Там пише, моля ти се, че в Манхатън пак са се навъдили мошеници. Какво ли още ще измислят!

Пликът вече бе отворен до половината.

– Та далавераджиите изнамерили начин да се включват към телефона ти, докато набираш някой номер...

Още два-три сантиметра и Джейк щеше да изтръска съдържанието на плика върху масата.

– Докато набираш, решаваш, че е станало преплитане на линиите.

Джейк извади пръст от процепа в плика и нададе ухо.

– После ти залагат капан, все едно слушаш истински разговор.

По челото на Джейк изби пот и той зяпна почти отворения плик.

– От разговора, на който уж си попаднал случайно, разбираш, че ако се вдигнеш, ако идеш на другия край на града и подадеш стодоларова банкнота, ще ти връчат срещу нея плик със сто хилядарки.

На Джейк му призля при мисълта колко бързо се е разделил със

стоте си долара и се е хванал на въдицата.

– Използват продавачи на цигари и на вестници, които да предават пликите – продължи майка му.

– Та какво има в тия пликите?

– Ето тук тарикатите направо са надминали себе си, проявили са голяма изобретателност – отвърна майка му. – Слагали в пликите брошури със съвети как да спечелиш сто хиляди долара. И дори не е незаконно, защото върху корицата е посочена цена сто долара. Няма как да получиш плика, ако не им ги дадеш.

„Вече им ги дадох, мамо“ – понечи да каже Джейк, но само затръш на телефона и се втренчи в плика.

На вратата се позвъни. Елън сигурно си идваше с децата от кино и си беше забравила ключовете.

Позвъни се втори път.

– Чух, чух, идвам! – провикна се Джейк.

Грабна плика, решен да не оставя следи от позорящото му съществуване. Точно когато се позвъни трети път, той нахълта в кухнята, отвори шахтата за пещта за изгаряне на отпадъци и метна плика.

На вратата продължи да се звъни. Който стоеше отпред, сега вече очевидно не сваляше пръст от копчето на звънеца.

Джейк изтича да отвори. Видя пред вратата трима бабаити. Онзи хубостник с черната тениска му се метна и опря о гърлото му нож, а другите двама го сграбчиха за ръцете. Вратата се затръшна подире им.

– Къде е? – кресна тениската, както държеше ножа до гръкляна на Джейк.

– Къде е какво? – простена Джейк. – Нямам представа за какво говорите.

– Не ни баламосвай – викна и вторият мъж. – Искаме си стоте бона.

– Да де, но в плика нямаше пари, имаше само брошура. Хвърлих я в шахтата. Ето, чуйте сами.

Мъжът в черната тениска понаведе глава, другите двама се послушаха. Откъм кухнята се чуваше прашене, все едно нещо гори.

– Добре тогава, и ти ще идеш да правиш компания на плика – отсече мъжът с ножа.

Кимна, приятелчетата му вдигнаха Джейк, сякаш е чувал с картофи, и го понесоха към кухнята.

Тъкмо главата му да излезне в отвора на шахтата, когато телефонът и звънецът на вратата зазвъниха едновременно...

КРАЙ

© Джефри Арчър

Jeffrey Archer

Сканиране, разпознаване и редакция: Abalone, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12280>]